

XEETHRA

AV CLARK ASHTON SMITH

Stien snodde seg mellom åsrygger som ble stadig lavere, og Xeethra kom til den lille landsbyen Cith, hvor innbyggerne kjente ham. Stedet var ham fremmed nå, og han så i det bare en klynge skitne rønner som stinket og råtnet under sola. Folk samlet seg om ham, kalte ham ved navn og stirret og lo tåpelig da han spurte etter veien til Calyz. Ingen, lot det til, hadde noensinne hørt om kongeriket, eller byen Shathair. Folk la merke til det underlige i Xeethras oppførsel, tok forespørslene hans som et tegn på at han var gått fra forstanden og begynte å spotte ham. Barna kastet jordklumper og stein på ham, og slik ble han drevet bort fra Cith. Han fulgte veien østover, fra Cincor mot lavlandet i Zhel.

Drevet videre av synene fra sitt tapte kongerike vandret unggutten i mange måner omkring i Zothique. Folk gjorde narr av ham når han nevnte kongedømmet sitt, eller spurte etter Calyz, men mange, som holdt galskap for å være hellig, ga ham husly og føde. Mellom de vidstrakte, fruktbare vinrankene i Zhel, gjennom Istanam med de utallige byer, over Ymorths høye pass hvor snøen lå til tidlig på høsten, over Dhirs saltbleke ørken, fulgte Xeethra sin strålende, kongelige drøm som nå var det eneste han husket. Stadig lengre østover gikk han — noen ganger i følge med karavaner hvis medlemmer håpet at en gal mann ville bringe dem lykke, men oftest dro han som en ensom veifarende.

Iblant forlot drømmen ham for en kort stund, og han ble igjen den beskjedne gjetergutten som hadde gått seg bort i vilt fremmede riker og bare lengtet etter Cincors øde åser. Så husket han igjen at han var konge, han husket Shathairs rike hager og stolte palasser, og navn og ansikter som hadde tjent ham etter farens, kong Eldamaques, død, og hans egen kroning.

Ved midtvinter møtte Xeethra i den avsidesliggende byen Sha-Karag noen amulettselgere fra Ustaim som smilte så rart da han spurte om de kunne sette ham på veien til Calyz. Kjøpmennene blunket til hverandre da han nevnte sin kongelige herkomst og fortalte at Calyz lå flere hundre mil fra Sha-Karag, under morgensola.

"Hill deg, konge," sa de med ertende ærbødighet. "Måtte du regjere lenge og lykkelig i Shathair!"

Glad var Xeethra da han for første gang fikk høre noe om sitt tapte kongerike og fikk visshet for at det var noe mer enn en drøm eller et vanviddssyn. Han ventet ikke lenger i Sha-Karag, men reiste videre så raskt han kunne . . .

Da vårens første måne var en blek sigd om kvelden visste han at han nærmet seg målet. For Canopus brant høyt på østhimmelen, og steg strålende blant klyngene av mindre stjerner slik han en gang hadde sett den fra palassterrassen i Shathair.

Hjertet hans hoppet av glede over hjemkomsten, men han undret seg mye over hvor vilt og øde landet han reiste igjennom var. Det lot ikke til at noen kom fra eller reiste til Calyz, og han møtte bare noen få nomader som flyktet som ødemarkens villdyr da de så ham. Landeveien var overgrodd av gras og kaktus, og bare vinterregnet hadde gravd spor i den. Ved sida av veien kom han snart til en grensestein, formet som en springende løve, som engang hadde markert Calyz' vestlige grense. Løvens trekk var smuldret bort, og labbene og kroppen var overgrodd av mose, og det lot til at lange aldere av glemsel var gått hen over den. En kald uro fødtes i Xeethras hjerte, for hvis han husket riktig, var det ikke lenger siden enn i fjor at han red forbi løven sammen med sin far Eldamaque på jakt etter hyener, og da hadde han lagt merke til hvor ny steinen var.

Nå skuet han ned på Calyz fra den høye åskammen langs grensa. En gang hadde byen ligget som en lang, frodig rull langs kysten, nå, til hans undring og forferdelse, var åkrene bare, som

Hvor går veien
arbeid fremover?

om det var høst, elvene var smale bånd som forsvant i sanden, åsene var magre som ribbeina på nakne mumier, og det fantes ikke annet grønt enn de magre vekstene som en ørken frambringer om våren. Langt borte — ved den purpurfargete sjøen — syntes han han skimtet Shathairs kongeriket hans fikk ham til å skynde seg mot byen.

Overalt hvor han vandret, sjuk om hjertet, hadde ørkenen opprettet sitt rike. Nakne var åkrene, landsbyene folketomme. Hyttene hadde rast sammen til møddinghauger, og det forekom ham at tusen tørre somre hadde fått vinrankene til å visne — bare noen få svarte, råtnende rotstokker var igjen.

Sent på ettermiddagen bega han seg inn i Shathair, som hadde vært østkystens hvite herskerinne. Gatene og havna var like tomme, og stillheten ruget over de sammenraste hustakene og de forfalne murene. De store bronseobiliskene var grønne av elde, gudenes massive marmortempler sto skjeve og i ferd med å rase sammen.

Sent, som en som frykter å få en gjetning bekreftet, kom Xeethra til fyrstens palass. Det var ikke slik han husket — prektige, dristige marmorbuier, halvt skjult av blomstrende mandeltrær og krydderbusker og høye fontener: Palasset ventet ham i dystert forfall, omgitt av uttørkede hager. Solnedgangens kortvarige, illusoriske fargespill i rosa svant bort over kuplene og etterlot dem som grå mausoleer.

Hvor lenge stedet hadde vært forlatt kunne han ikke vite. Forvirringen fylte ham, og tap og fortvilelse knuget ham ned. Det lot ikke til at noen var igjen blant ruinene til å hilse ham velkommen — men idet han nærmet seg portalene i den venstre vingen, så han flere skygger som løste seg ut fra halvmørket under bueporten, og noen besynderlige skapninger, kledd i råtnende filler, kom listende og krypende mot ham over den sprukne brolegningen. Laser av klærne falt fra dem mens de beveget seg, og det var en navnløs redsel ved dem, av skitt, forfall og sjukdom. Da de nærmet seg, så Xeethra at de fleste av dem manglet ett eller annet lem eller ansiktstrekk, og at alle bar merker etter spedalskhetens gnagende tenner.

Kvalmen steg i ham, og han kunne ikke snakke. Men de spedalske hilste ham med håse skrik og hul kvekking, som om de holdt ham for å være nok en utstøtt som var kommet for å slutte seg til dem mellom ruinene.

"Hvem er dere som bor i mitt palass her i Shathair?" fikk han til slutt fram. "Se! Jeg er kong Amero, sønn av Eldamaque, og jeg er vendt tilbake fra et fjernt land for igjen å bestige Calyz' trone."

Ved dette steg en avskyelig kakling og fnising blant de spedalske. "Vi alene er konger i Calyz," sa en av dem. "Landet har vært en ørken i århundrer, og byen Shathair har lenge ligget ubebodd, med unntak av slike som oss, vi som er blitt fordrevet fra andre steder. Unge mann, du er velkommen til å dele riket med oss, for en konge fra eller til betyr lite for oss."

Slik, med bespottelig latter, hånte de spedalske Xeethra, og han kunne ikke finne noe å svare dem, der han sto mellom de mørke skårene av sin drøm. Imidlertid var det en av de eldste spedalske, nesten uten lemmer og ansikt, som ikke tok del i de andres munterhet, men lot til å grunne over noe. Til sist sa han med en stemme som kom tykk fra den svarte avgrunnen av en munn:

"Jeg har hørt litt om Calyz' historie, og navnene Amero og Eldamaque kjenner jeg. I tidligere tider bar noen av fyrstene disse navnene, men jeg vet ikke hvem som var sønn og hvem som var far. Ventelig ligger de begge begravd sammen med resten av dynastiet i de dype gravkamrene under palasset."

I den grånende skumringen kom flere spedalske fram fra de skyggefulle ruinene og samlet seg omkring Xeethra. Da de hørte at han gjorde krav på kongedømme over ørkenriket, forsvant noen av dem og kom litt senere tilbake med kar fylt med stinkende vann og muggent brød. Dette bød de Xeethra mens de bøyde seg lavt og førte seg som kammertjenere foran en monark. Xeethra vendte seg fra dem i avsky, skjønt han var både sulten og tørst. Han flyktet gjennom de askegrå hagene, forbi de uttrørrete fontenene og de støvete bedene. Bak seg hørte han den

avskyelige latteren til de spedalke, men lyden ble svakere, og det lot ikke til at de fulgte etter ham. På vandringen gjennom det veldige palasset møtte han ikke flere av disse skapningene. Portalene mot sør og øst var mørke og forlatte, men han bega seg ikke inn i dem. Han visste at goldheten – eller det som var enda verre – var den eneste som holdt til der.

Fra seg av fortvilelse kom han til den østlige vingen og stanset i halvmørket. Uklart, og med en følelse av drømmeaktig fjernhet, merket han at han sto på den selvsamme terrassen over sjøen som han hadde husket så ofte på reisene sine. De eldgamle blomsterbedene var nakne, de store steinhellene var knust og oppflist. Men størene av skumring lå mykt over ruinene, og havet sukket som i gammel tid under purpurskrudet, og den klare stjernen Canopus klatret på esthimmelen mens de mindre stjernene ennå var svake og uklare.

Xeethras hjerte fyltes av bitterhet. En drømmer måtte han være, forført av en eller annen tilfeldig drøm. Han vendte seg bort fra Canopus' prakt, som om flammene var for sterke til at han kunne holde dem ut – men for han rakk å vende helt, var det som om en søyle av skygge, mørkere enn natta og tettere enn noen sky, reiste seg foran ham på terrassen og skjermet for den strålende stjernen. Opp fra den faste steien vokste skyggen, tårnende høy, kolossal, nå tok den form av en brynjekledd krigere, og det var som om krigeren skuet ned på Xeethra fra en stor høyde med øyne som skinte og blaffet som ildkuler i mørket under hjelmen.

Forvirret, lik en som minnes en gammel drøm, husket Xeethra gutten som hadde gjett geiter på de summervidde åsene, og som en dag hadde funnet en hule som åpnet seg som en port inn i et underlig, fortryllet land. Der hadde gutten ett av en blodmørk frukt og flyktet i redsel. Igjen var han den gutten, og likevel var han kong Amero som hadde lett etter sitt tapte rike i mange land, og til slutt hadde funnet det igjen som en gold odemark.

Som gjeterens redsel og skyldbevissthet kjempet i hans sjel mot kongens stolthet, hørte han en stemme som rullet over himmelen som torden fra høye skyer ei vårnatt:

"Jeg er et sendebud fra Thasaidon, som sender meg i tidas fylde til alle som har vandret gjennom de nedre portene og smakt frukten i hans hage. Ingen mann som har ett av frukten skal forbli den samme som han var, til noen skal frukten bringe glemsel, og til andre erindringer. Vit derfor at i et annet liv, for tidsaldre siden, var du virkelig kong Amero. Minnet er blitt sterkt i deg og har slettet ut minnene om ditt nåværende liv, og det har drevet deg til å søke ditt eldgamle rike."

"Hvis dette er sant, da er mitt tap dobbelt," sa Xeethra og bøyde seg sorgmodig for skyggen. "For som Amero har jeg mistet tronen og riket, og som Xeethra kan jeg ikke glemme min kongsverdighet og gjenvinne den fred jeg kjente som en alminnelig gjeter."

"Hør etter, for det finnes en annen utvei," sa skyggen, med en stemme dempet som munnlingen fra et fjernt hav. "Thasaidon behersker all trolldom og kan gi magiske gaver til alle som tjener ham og erkjenner ham som sin herre. Sverg lydighet, lov ham din sjel, til gjengjeld skal Demonen visselig belønne deg. Er det ditt ønske, kan han vekke opp igjen det gravlagte forgangne med sine besvergelses. Igjen skal du som kong Amero herske over Calyz, og alt skal være som det var i svunne år, og de døde ansiktene og de golde markene skal atter blomstre."

"Jeg godtar dette båndet," sa Xeethra. "Jeg sverger lydighet til Thasaidon og lover ham min sjel densom han, til gjengjeld, gir meg mitt kongerike igjen."

"Det er mer som må sies," fortsatte skyggen. "Du har ikke husket hele ditt tidligere liv, men bare de årene som tilsvare din egen ungdom. Når du igjen lever som Amero, kan det hende du vil mistrives med din kongeverdighet, og hvis et slikt mismot kommer over deg og får deg til å glemme kongens plikter, skal hele besvergelsen ta slutt og forsvinne som damp."

"La det være slik," sa Xeethra. "Også dette godtar jeg som en del av avtalen."

Da han hadde talt ferdig, kunne han ikke lenger se skyggen tårne over Canopus. Stjernen flammet med opprinnelsens prakt, som om skyer aldri noen sinne hadde formørket den, og uten noen følelse av forandring eller overgang ble han som betraktet den bare kong Amero, og gutten Xeethra, utsendingen og løftet til Thasaidon var som om de aldri hadde eksistert. Forfallet som var kommet over Shathair var ikke annet enn en gal profets drømmer, for i Ameros nesebor

blandet duft
alvorlige mu
palasset bak
Amero vend
mot portale
stjernene til
kong Amero
dem fra ork
fra oyene
overdådige
elskerinne

Da han
som vente
blant blom
rikets plik
Så, sen
sott red
herjet av
røverban
fyltes av
Stor v
dyktighe
Rikets v
stamme
riket h
ethvert

I for
lange r
makt.
besyn
store l
Vil
kvinn
seme
trom
uhyr
kong
E
kled
svid
kalt
soln
,
ikk
me

b
fr
d
r

blandet dulten av dagelige blomster seg med den salte sjølukten, og i ørene hans ble havets alvorlige mumling gjennomskåret av lyrenes lokkende klang og høy latter fra slavepikene i palasset bak ham. Han hørte de utallige lydene fra nattbyen hvor hans folk festet og frydet seg, Amero vendte seg bort fra stjernene til å blekne idet de beveget seg over Shathair. Det er skrevet i gamle krøniker at mot portalene og vinduene i sin fars hus og det vidtrekkende lyset fra tusen fakler som fikk kong Amero hersket i mange gode år. Fred og overflod kom til alle i Calyz, ingen tørke nådde dem fra øyene og de fjernere landsdelene til fastsatte tider. Og Amero var vel tilfreds i sine overdådige haller, han festet og drakk kongelig og lyttet til lutspillernes og kammerherrenes og elskerinnenens pris.

Da hans liv var litt forbi middagshøyden, kom det iblant over Amero en lede av det slaget som venter lykkens yndlinger. I slike stunder forlot han hoffets masete gleder og søkte hvile blant blomster og blader og de gamle dikternes vers. Slik holdt han leden på avstand, og siden rikets plikter hvilte lett på hans skuldre, fant Amero ennå kongeverdigheten behagelig.

Så, senere på høsten, lot det til at stjernene så med mishag på Calyz. Kvegpest og tørke og sott red over landet, som på vingene til usynlige drager. Kongerikets strender ble angrepet og herjet av sjørøvere. I vest ble karavaner på vei gjennom Calyz angrepet av beryktede roverbander, og hardføre ørkenfolk gikk til krig mot landsbyene ved den sørlige grensa. Landet fyltes av uro og død, av klagesanger og stor elendighet.

Stor var Ameros sorg ved de mismodige klagene som daglig ble ført fram til ham. Uten særlig dyktighet eller erfaring i å styre som han var, søkte han råd hos sine hofffolk, men ble ille rådet. Rikets vanskeligheter tårnet seg opp mot ham, uten noen fast hånd imot seg ble ørkenens ville stammer dristigere, og sjørøverne samlet seg som havets gribber. Hungersnød og tørke delte riket hans med pesten, og for Amero syntes det som om disse vanskelighetene var hinsides ethvert botemiddel, og kronen ble en alt for besværlig byrde.

I forsøkene på å glemme sin egen hjelpeløshet og kongerikets bitre nød kastet han seg ut i lange netters utsvevelser. Men vinen nektet å gi ham glemsel, og kjærligheten hadde mistet sin makt. Han søkte andre adspredelser og tilkalte forkledningskunstnere og klovner og samlet besynderlige sangere og folk som spilte på underlige instrumenter. Daglig bekjentgjorde han store belønninger til enhver som kunne muntre ham fra bekymringene.

Ville sanger og eldgamle besvergelses ble sunget for ham av udødelige sangere, nordens svarte kvinner med ravspettete lemmer danset sine gliende, vellystige trinn for ham, drømmehornblå-serne spilte en vanvittig, hemmelig melodi, ville trommere banket en uhyggelig musikk på trommer laget av menneskeeters hud, mens menn kledd i skjell og huder av halvt mytiske uhyrer snek seg eller krabbet grotesk gjennom palassets haller. Men ingen av dem klarte å lokke kongen bort fra de sorgtunge tankene.

En ettermiddag som han satt tungsindig i mottakelseshallen kom det en fløytespiller til ham, kledd i fillete, hjemmevevd tøy. Mannens øyne var klare som nytente glør, og ansiktet hans var svidd til kull som av fjerne solers voldsomhet. Han hilste Amero uten særlig underdanighet og kalte seg en gjeter som var kommet til Shathair fra et land med daler og fjell som lå bortenfor solnedgangen.

"Jeg kjenner glemselens melodier, konge," sa han. "Jeg vil spille for deg, skjønt jeg ønsker ikke lønnen du har tilbudt. Lykkes det meg å adsprede deg, skal jeg kreve inn min egen lønn med tida."

"Så spill," sa Amero, med en stigende interesse som var vekket av fløytespillerens djerpe ord. Straks begynte den svarte gjeteren å spille på sivfløytene sine. Musikken var som rislende, blinkende vann i stille dalsøkk, eller som vindpust over ensomme åser. Mykt sang fløytene om friheten og freden og glemselen som venter hinsides de sju purpurfargete horisonter. Stille sang de om et sted hvor årene ikke kom med jerntunge skritt, men mykt som vestenvinden, skodd med blomsterbegre. Der forsvant verdens ståk og uro bak endeløse mil av stillhet, og rikets

byrder blåste bort som tisteldun. Der eide gjeteren som passet flokken sin på de tomme heiene en ro langt søtere enn fyrstenes makt.

Som han lyttet til fløytespillet snek en trolldom seg over Ameros sinn. Kongeverdighetens plikter, bekymringer og prøvelser var som drømmebobler på glemselens tidevann. Han så for seg de fortryllete dalene som musikken lokket fram, og med ett var han selv gjeteren som fulgte de graskledte stiene eller lå i timevis ved stranda til et rolig tjern.

Han merket knapt at den lave fløytingen stanset. Men synene ble mørkere, og han som hadde drømt om gjeterens fred var igjen en bekymret konge.

"Spill mer!" ropte han til den svarte spilleren. "Nevn din egen pris – bare spill!"

Gjeterens øyne brant som glør på et mørkt sted om kvelden. "Ikke før det er gått tidsaldre og kongeriker er falt i grus, skal jeg kreve min belønning," sa han gåtefullt. "Imidlertid skal jeg spille en gang til for deg."

Hele ettermiddagen ble kong Amero lokket videre av den trolske musikken som hele tida fortalte om et fjernt land med fred og glemsel. For hver melodi lot det til at fortryllesen ble sterkere over ham, og palassets prakt gjorde ham nedtrykt. Han kunne ikke lenger holde ut pliktens juvelbesatte åk, og med vanvittig lengsel tenkte han på gjeterens ubekymrede liv.

I skumringen sendte han sine ministre bort og talte alene med fløytespilleren.

"Før meg til dette landet ditt," sa han, "slik at jeg også kan leve som en vanlig gjeter."

Skjult i en mufta, slik at folket ikke skulle kjenne ham, stjal kongen seg ut av sitt palass gjennom en ubevoktet port i følge med fløytespilleren. Natta krøp sammen over byen, som et formløst uhyre med en sigdmåne som sitt ene, senkete horn, men i gatene ble mørket trengt tilbake av tallose lanterner. Ingen stanset Amero og ledsageren hans der de gikk mot det omgiende mørket. Kongen savnet ikke sin forlatte trone, skjønt han stadig så bærer lastet med pestens ofre på vei gjennom byen, og ansikter magre av sult steg fram fra skyggene som for å anklage ham for flukten. Dette enset han ikke, for øynene hans var fylt av drømmen om en grønn, stille dal i et land hinsides tidas voldsomme foss med dens kullseilinger og forlis.

Som Amero fulgte etter den svarte fløytespilleren, senket en brå uklarhet seg over ham, og han famlet omkring seg som i en besynderlig tvil og forvirring. Gatelysene blinket foran ham og forsvant i halvmørket. Byens dype mumling ble borte i en veldig stillhet, og som et brått bildeskifte i en urolig drøm syntes det ham som om de høye husene smuldret taust bort og forsvant som skygger, mens stjernene skinte over de sammenraste veggene. Forvirringen fylte Ameros tanker og sanser, og i hans hjerte var ødemarkens svarte kulde, og han syntes han var en som hadde sett lange, tomme år svinne hen, og tapt stor makt og verdighet, og som nå sto omgitt av elde og forfall. I neseborene kjente han den lukten av tørr mugg som nattevinden ofte trekker ut av gamle ruiner, og det kom tilbake til ham, som noe han hadde visst før og nå husket uklart, at ørkenen var herre i hans stolte hovedstad Shathair.

"Hvor har du ført meg?" ropte Amero til fløytespilleren.

Som svar hørte han en latter som lignet foraktelig torden. Den innhyllete skikkelsen til gjeteren tårnet kolossalt i halvmørket, stadig i forandring, voksende, inntil omrisset var forvandlet til skikkelsen til en kjempemessig kriger i mørk rustning. Fjerne minner flokket seg sammen i Ameros sinn, og mørkt syntes han å minnes et annet liv . . . På en eller annen måte, ett eller annet sted, hadde han vært sine drømmers gjeter, tilfreds og uten erindringer . . . På en eller annen måte, ett eller annet sted, var han kommet inn i en underlig, lysende hage hvor han hadde ett en blodmørk frukt . . .

Brått, som i en oppflamming av avgrunnens flammer, husket han alt, og han kjente igjen den mektige skyggen som tårnet over ham som en grensestein reist i helvete. Under føttene hans var de sprukne steinhellene på terrassen ut mot sjøen, og stjernene over sendebudet var de som følger Canopus, og Canopus selv var skjult av demonens skuldre. Et sted i det støvete mørket lo en av de spedalske og hostet tykt, der han krøp omkring i ruinene av palasset hvor Calyz' konger hadde holdt til. Alt var som det hadde vært før den avtalen som hadde latt et sunket kongerike stige opp igjen ved helvetes makt.

Sorgen klemte sa
ruinhauger. Listig og
dette hadde vært d
hvorvidt dette var s
støvet og forfallet ti
Han skrek opp m
sjel og bær den me
oppfylle avtalen til
"Det er ingen g
storm som fjerner
og geitene hans, no
være en del av Tha

Katalog no. 4 e
Science fiction
Marvel, Dupui
serier.
Skriv til FANT

Ny bo
i Lant
scien
fictio

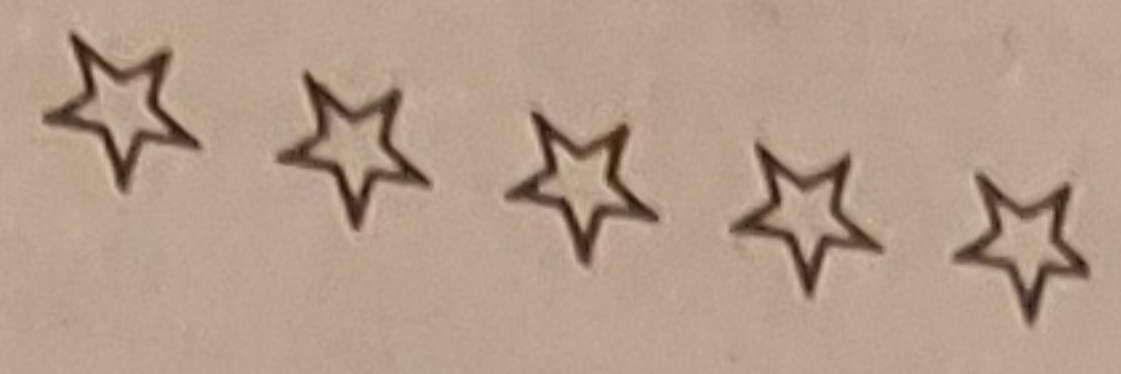
BRIA
ALDI

NO
Over

Sorgen klemte sammen om Xeethras hjerte som asken fra utbrente likbål og skårene fra ruinhauger. Listig og med mange midler hadde demonen fristet ham til fortapelsen. Om alt dette hadde vært drøm eller virkelighet, visste han ikke sikkert, heller ikke hvorvidt dette var skjedd en gang eller mange. Til slutt var bare støvet og forfallet tilbake, og han, den dobbelt fortapte, måtte fra nå av alltid erindre alt han hadde mistet, og angre bittert.

Han skrek opp mot utsendingen: "Nå har jeg tapt handelen jeg gjorde med Thasaidon. Ta min sjel og bær den med deg foran ham, der han sitter på sin trone av brennende messing, for jeg vil oppfylle avtalen til det ytterste."

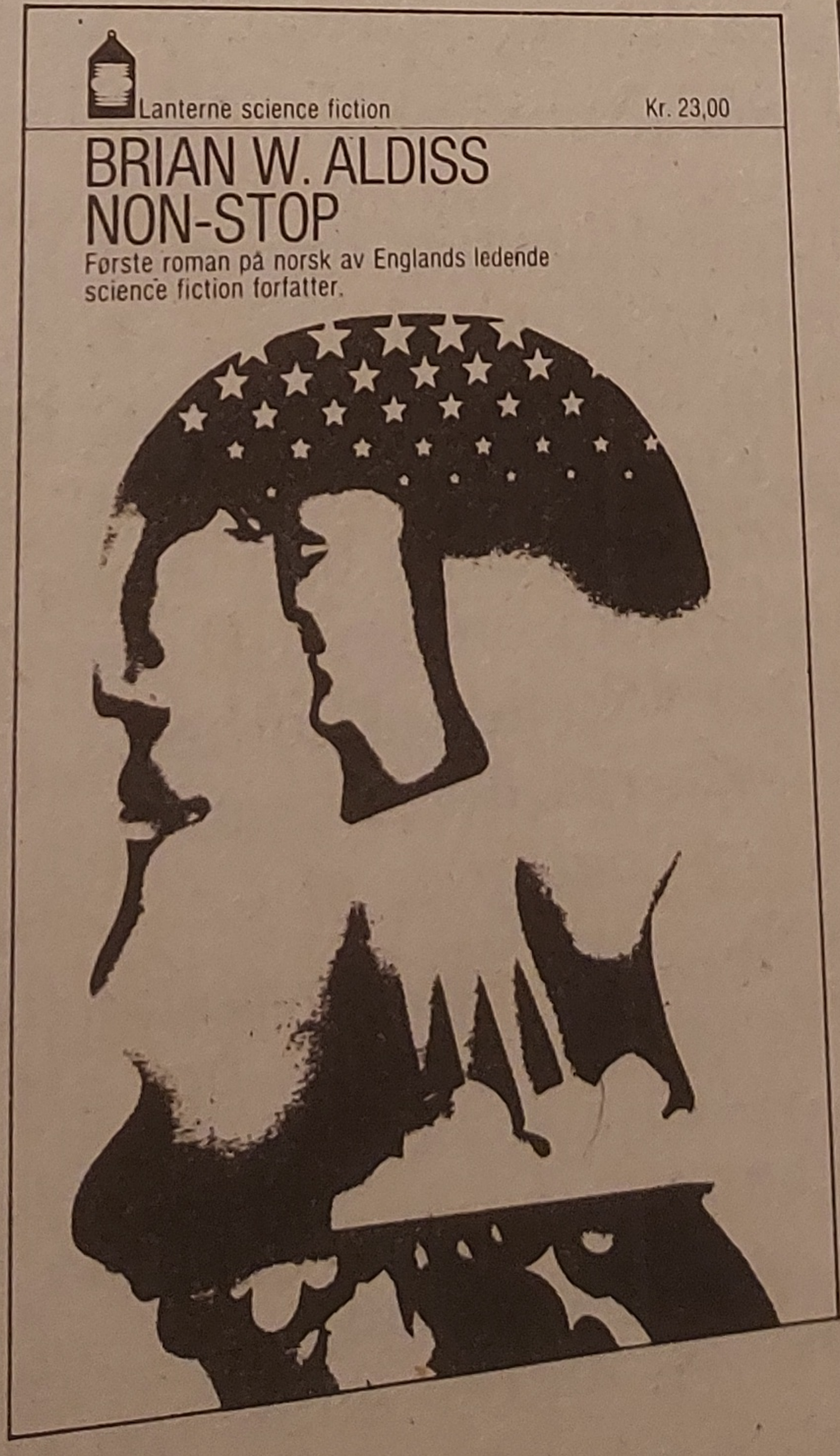
"Det er ingen grunn til å ta din sjel," sa utsendingen, med en truende rumling som fra en storm som fjerner seg i den tomme natta. "Bli her hos de spedalske eller dra tilbake til Pornos og geitene hans, nøyaktig som du vil, det betyr lite. Til alle tider og overalt i verden vil din sjel være en del av Thasaidons mørke rike."

Katalog no. 4 er ude nu. **FANTASK** — ★
Science fiction på engelsk, tysk, dansk, norsk og svensk. Tegneserier fra Warren, Marvel, Dupuis, Casterman og Dargaud. Masser af amerikanske undergrunds-serier.
Skriv til FANTASK, Skt Pedersstræde 18, DK-1453 Kbh K, Danmark.

Ny bok i Lanterne science fiction

BRIAN W. ALDISS:

NON-STOP

Utgitt tidligere i år:
Alfred Bester:
Mannen som ikke ville dø.
Oversatt av Tor Edvin Dahl. Kr. 23,00

Bing & Bringsværd (red.):
Jeg — en maskin. «Kybernetiske fabler» av Richard Wilson, Isaac Asimov, Brian W. Aldiss, Alfred Bester, Stanislaw Lem, Anne McCaffrey, Walter Miller, Harlan Ellison, Gunnar Fornehed, David R. Bunch, Hap Cawood og Fredric Brown.

Neste år håper forlaget å kunne utgi bl. a.:
Theodore Sturgeon: More than Human,
Bram Stoker: Dracula,
Kurt Vonnegut: The Sirens of Titan,
Stanislaw Lem: Solaris
og **H. G. Wells:** Tidsmaskinen,
Tor Åge Bringsværd: Karavane.